

Tijd kost Tijd

Tijd kost Tijd

Kiltje-Vera Keulers

Tijd kost Tijd.

Geschreven door Kiltje-Vera Keulers
@WoordGedachtes

Vormgeving binnenwerk: Kiltje-Vera Keulers
Omslagontwerp: Bodjembeshots.com
Druk: Bookmundo
Uitgever: Inspiratiecollectief Alle Monden
Soort: Poëzie

ISBN 9789403824024
NUR 306

Copyright © 2025

Niets uit deze uitgave mag worden vereenvoudigd, door
middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde
gegevens bestanden of welke andere wijze ook zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Ik wil dat **alles**
niets en nergens
toch overal
weer **komt.**

Voorwoord

Tijd kost tijd is mijn tweede dichtbundel, in het spoor van “Mét zónder beenruimte”.

Dit keer wandel ik met je langs de paden van tijd.
Niet als klok of schema, maar als beleving, want missen hoe lastig ook, maakt ruimte. Ruimte om opnieuw te kijken, om te voelen wat er nog wél is en om te ademen zonder dat het knelt.

Deze bundel draait om tijd. Het verspillen ervan, het verlangen ernaar. De druk die ze soms op onze schouders legt zonder pardon. Tijd die rent, maar ook tijd die stilstaat, als jij dat even nodig hebt, omdat de wereld al hard genoeg holt.

Toch, ondanks de ernst, is er altijd die knipoog, want tussen de regels schuilt ademruimte. Die lucht is net zo belangrijk als de woorden zelf.

Laat deze bundel je uitnodigen om zachtjes mee te zweven door de tijd en ruimte. De letters niet enkel gelezen, maar ook gevoeld om te dragen in lichaam én geest.

H- Erkenning verenigd
Tijd kost (slechts) **Tijd.**

@WoordGedachtes

*In tijd helen de wonden
zweven de woorden
zonder blad*

*Onuitgesproken
ontmoet zijn uur
de wijzers tikken
seizoenen verdwijnen
worden geboren treffers
nemen afscheid
in dat moment
van zijn*

*Alles valt
en alles komt
samen **in Tijd.***

Ik heb mijn paard gedragen
rij zadelloos rond door
het land en haar berg gewaden
die als verkruimelde lagen
door de tijd glooien

Ik heb mijn paard gedragen
door het hier en daarnaartoe
de bodem past zich aan
hoe zijn voetsporen
de mijne in gaan

Ik heb mijn paard gedragen
in het donker en licht
we struinen en verdwijnen
voorbij de horizon en waar
de zon weer zal verschijnen

Ik heb mijn paard gedragen
hij draagt mij in houvast
de voetsporen van het leven
want in het bewust betekenen
zijn we beide een vrij gegeven

Ik heb mijn paard gedragen
De hoop genomen.

Ik mis het voelen
van mijn tien tenen
in het warme gouden zand
Het lopen over paden
rennen over het krassende land
door het ochtend gras
het dansend zweven
klanken voelen
in mijn gehouden bewegen
Nu mijn vijf tenen dragen
wat ik eerder nooit zag
zelfs als zware dagen
bevend versteend verdreven
in het misschien van de nieuwe dag
Zal ik altijd blijven geloven
daar ik eerder voelde in de grond
dat ergens daarboven
de hemel belevend allang bestond
Leven levend huist waar
het allemaal Begon.

Ik bevind me niet in de tijd
noch buiten de tijd
maar in een tijdloos
voortvloeien van momenten
Ik baad in het lege bad
terwijl mijn vingers
verrimpeld achterlaten
als een stille wind
die mijn gedachten spint
Alsof ik opsta en morgen weer thuiskom
maar het is **niet het volledige nu**
Wanneer ik kruip ren ik over wegen
en als ik vertwijfeld achterblijf ga ik vooruit
Als het gemis van mijn rechterbeen bepaalt
vlieg ik eigenlijk over bergen voluit
waar elke stap er één is
en dus verdergaat
is stilstaan ineens
met gespreide vleugels
Leven kent geen grenzen zonder angsten
maar in de kleinste kamers vindt je
de meest waardevolle vangsten
De klank van (n)ergens tussen
Ik leef ik ben
in hier **Volledig nu.**

Ik ruik de speling in het veld
van bloem bewegen en honingbij
Tussen de toeters zingen de vogels
in de vierkanten meters van onze
strak gepolijste mini utopia's
die we opstapelen als legoblokjes
naast het omringen van rechtlijnig haaks
De geboren treffers in de wereld van vandaag
die geschreven verhalen vertellen
terwijl hun gezichten
uiteen getrokken
gedeelde uitingsvormen
bedrukken op het web
De oorsprong is nog steeds
daar waar hij de ruimte vindt
Het kleine grootste
wat ons allemaal omringt
en soms hebben daarin
slechts die enkele woorden
meer leven in zich dan de meeste
omheinde feiten
Vertelt het verhaal zichzelf
zonder woorden
in Dankbaarheid.